

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

25. juuli 2018*

Eelotsusetaotlus – Varjupaigapoliitika – Direktiiv 2013/32/EL – Artikli 31 lõige 8 ja artikli 32 lõige 2 – Selgelt põhjendamatu rahvusvahelise kaitse taotlus – Turvalise päritoluriigi mõiste – Seda mõistet puudutavate riigisiseste õigusnormide puudumine – Taotleja avaldused, mida peetakse küll usutavateks, kuid mis ei ole piisavad, sest taotleja päritoluriigis on talle tagatud rahuldava tasemega kaitse

Kohtuasjas C-404/17,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Förvaltningsrätten i Malmö – Migrationsdomstolen'i (Malmö halduskohus – sisserändekohus, Rootsi) 3. juuli 2017. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 6. juulil 2017, menetluses

A

versus

Migrationsverket,

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja president R. Silva de Lapuerta, kohtunikud J.-C. Bonichot (ettekandja), A. Arabadjiev, S. Rodin ja E. Regan,

kohtujurist: M. Wathelet,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

- Rootsi valitsus, esindajad: A. Falk, C. Meyer-Seitz, H. Shev ja L. Zettergren,
- Ühendkuningriigi valitsus, esindajad: R. Fadoju, C. Crane ja S. Brandon, keda abistas *barrister* D. Blundell,
- Euroopa Komisjon, esindajad: K. Simonsson ja M. Condou-Durande,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada asi ilma kohtujuristi ettepanekuta, on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: rootsi.

otsuse

- 1 Eelotsusetaotlus käsitleb Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta direktiivi 2013/32/EL rahvusvahelise kaitse seisundi andmise ja äravõtmise menetluse ühiste nõuete kohta (ELT 2013, L 180, lk 60) artikli 31 lõike 8 tõlgendamist.
- 2 Taotlus on esitatud A ja Migrationsverketi (migratsiooniamet, Rootsi) (edaspidi „amet“) vahelises kohtuvaidluses, mis puudutab viimase otsust jätta rahuldamata A taotlus pagulasseisundi ja elamisloa saamiseks, saata A tagasi tema päritoluriiki ja keelata tal kahe aasta jooksul Rootsi tagasipöördumine.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

- 3 Nõukogu 1. detsembri 2005. aasta direktiivi 2005/85/EÜ liikmesriikides pagulasseisundi omistamise ja äravõtmise menetluse miinimumnõuete kohta (ELT 2005, L 326, lk 13) artikli 23 lõike 4 punkt g on sõnastatud järgmiselt:

„Samuti võivad liikmesriigid ette näha, et taotluse läbivaatamist vastavalt II peatükis sätestatud üldpõhimõtetele ja tagatistele võib korraldada eelisjärjekorras või seda kiirendada, kui:

[...]

g) taotleja on teinud ebajärjekindlaid, vastukäivaid, ebatõenäolisi või ebapiisavaid avaldusi, mis muudavad selgelt ebausutavateks tema väited, et ta on tagakiusatav [...].“

- 4 Direktiivi 2013/32 põhjendustes 11, 12, 18, 40, 41 ja 42 on märgitud:

„(11) Selleks et tagada taotlejate rahvusvahelise kaitse vajaduste ulatuslik ja tõhus hindamine vastavalt Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. detsembri 2011. aasta direktiivile 2011/95/EL (mis käsitleb nõudeid, millele kolmandate riikide kodanikud ja kodakondsuseta isikud peavad vastama, et kvalifitseeruda rahvusvahelise kaitse saajaks, ning nõudeid pagulaste või täiendava kaitse saamise kriteeriumidele vastavate isikute ühetaolisele seisundile ja antava kaitse sisule) [(ELT 2011, L 337, lk 9)], peaks rahvusvahelise kaitse andmise ja äravõtmise menetlust reguleeriv liidu raamistik põhinema ühtse varjupaigamenetluse põhimõttel.

(12) Käesoleva direktiivi peaesmärk on arendada edasi liikmesriikides rahvusvahelise kaitse andmise ja äravõtmise menetluse nõudeid eesmärgiga luua liidus ühine varjupaigamenetlus.

[...]

(18) Rahvusvahelise kaitse taotluse kohta võimalikult kiiresti otsuse tegemine, ilma et see piiraks taotluse piisavat ja täielikku läbivaatamist, on nii liikmesriikide kui ka rahvusvahelise kaitse taotlejate huvides.

[...]

(40) Rahvusvahelise kaitse taotluse põhjendatuse oluliseks teguriks on taotleja turvalisus tema päritoluriigis. Kui kolmandat riiki võib pidada turvaliseks päritoluriigiks, peaksid liikmesriigid olema võimelised tunnistama selle turvaliseks ja eeldama selle turvalisust konkreetse taotleja jaoks, välja arvatud juhul, kui taotleja esitab vastuväiteid.

- (41) Arvestades kolmandate riikide kodanike ja kodakondsuseta isikute rahvusvahelise kaitse saajaks tunnistamise ühtlustamise taset, tuleks kehtestada ühised tingimused kolmandate riikide tunnistamiseks turvalisteks päritoluriikideks.
- (42) Kolmanda riigi tunnistamine turvaliseks päritoluriigiks käesoleva direktiivi tähenduses ei saa selle riigi kodanikele tagada absoluutset turvalisust. Oma olemuse tõttu saab sellise tunnistamise aluseks oleva hinnangu andmisel võtta arvesse üksnes asjaomase riigi tsiviil-, õiguslikku ja poliitilist olukorda ning seda, kas asjaomases riigis tagakiusamise, piinamise või ebainimliku või alandava kohtlemise või karistamise eest vastutavaks tunnistatud inimeste suhtes kohaldatakse sanktsioone ka tegelikult. Sellel põhjusel on oluline, et kui taotleja esitab mõjuvad põhjused, miks asjaomast riiki ei saa pidada tema jaoks turvaliseks, ei ole tema puhul enam asjakohane käsitada seda riiki turvalisena.“

5 Selle direktiivi artikli 1 kohaselt:

„Käesoleva direktiivi eesmärk on kehtestada [...] rahvusvahelise kaitse andmise ja äravõtmise menetluse ühised nõuded.“

6 Sama direktiivi artikkel 31 „Taotluse läbivaatamise menetlus“, millega algab selle direktiivi III peatükk „Esimese astme menetlus“, näeb ette järgmist:

„1. Liikmesriigid vaatavad rahvusvahelise kaitse taotlused läbi menetluse kohaselt, mis on kooskõlas II peatükis sätestatud üldpõhimõtete ja tagatistega.

2. Liikmesriigid tagavad, et läbivaatamismenetlus viiakse lõpule võimalikult kiiresti, ilma et see piiraks taotluse piisavat ja põhjalikku läbivaatamist.

3. Liikmesriigid tagavad, et läbivaatamismenetlus viiakse lõpule kuue kuu jooksul alates taotluse esitamisest.

[...]

8. Liikmesriigid võivad ette näha taotluse läbivaatamise menetluse kiirendamise ja/või selle kohaldamise piiril või transiiditsoonis kooskõlas artikliga 43 vastavalt II peatükis sätestatud üldpõhimõtetele ja tagatistele, kui:

a) taotleja on taotluse ja asjaolude esitamisel tõstatanud ainult küsimusi, mis ei seostu sellega, kas teda saab käsitada rahvusvahelise kaitse saamise kriteeriumidele vastava isikuna direktiivi [2011/95] alusel, või

b) taotleja on pärit turvalisest päritoluriigist käesoleva direktiivi tähenduses või

[...]

e) taotleja on teinud selgelt ebajärjekindlaid ja vastukäivaid, selgelt valesid või ilmselgelt ebatõenäolisi avaldusi, mis on vastuolus päritoluriiki käsitleva piisavalt kontrollitud teabega, mis muudab selgelt ebausutavateks tema väited seoses sellega, kas ta vastab rahvusvahelise kaitse saamise kriteeriumidele kooskõlas direktiiviga [2011/95]; või

[...]“

7 Direktiivi 2013/32 artikli 32 lõikes 2 on ette nähtud:

„Põhjendamatute taotluste korral, mille puhul esineb ükskõik milline artikli 31 lõikes 8 loetletud asjaoludest, võivad liikmesriigid samuti pidada taotlust selgelt põhjendamatuks, kui siseriiklikes õigusaktides on nii määratletud.“

8 Selle direktiivi artikkel 36 „Turvalise päritoluriigi mõiste“ on sõnastatud järgmiselt:

„1. Vastavalt käesolevale direktiivile turvaliseks päritoluriigiks tunnistatud kolmandat riiki võib pidada pärast taotluse individuaalset läbivaatamist konkreetse taotleja seisukohalt turvaliseks päritoluriigiks ainult juhul, kui:

a) taotlejal on selle riigi kodakondsus või

b) ta on kodakondsuseta isik ning tema varasem alaline elukoht oli selles riigis

ning ta ei ole esitanud mõjuvaid põhjusi selle kohta, miks ei saa seda riiki tema konkreetse olukorra ja direktiivi [2011/95] kohaselt rahvusvahelise kaitse saamise kriteeriumidele vastavaks isikuks tunnistamise seisukohalt pidada turvaliseks päritoluriigiks.

2. Liikmesriigid sätestavad siseriiklikes õigusaktides täiendavad eeskirjad ja üksikasjad turvalise päritoluriigi mõiste kohaldamiseks.“

9 Direktiivi 2013/32 artiklis 37 „Kolmanda riigi tunnistamine turvaliseks päritoluriigiks siseriiklikul tasandil“ on sätestatud:

„1. Liikmesriigid võivad säilitada või kehtestada õigusaktid, mis võimaldavad siseriiklikul tasandil vastavalt I lisale määrata rahvusvahelise kaitse taotluste läbivaatamise eesmärgil kindlaks riigid, mida tunnustatakse turvaliste päritoluriikidena.

2. Liikmesriigid vaatavad korrapäraselt läbi käesoleva artikli kohaselt turvaliseks päritoluriigiks tunnistatud kolmandate riikide olukorra.

3. Hinnang, kas riik on turvaline päritoluriik vastavalt käesolevale artiklile, põhineb teabel, mis on saadud erinevatest teabeallikatest, kaasa arvatud eelkõige teistelt liikmesriikidelt, [Euroopa Varjupaigaküsimuste Tugiametilt (EASO), Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni (ÜRO) Pagulaste Ülemvoliniku Ametilt], Euroopa Nõukogult ja muudelt asjaomastelt rahvusvahelistelt organisatsioonidelt.

4. Liikmesriigid teavad komisjonile riigid, mille nad on vastavalt käesolevale artiklile tunnistanud turvalisteks päritoluriikideks.“

10 Selle direktiivi I lisa „Turvaliste päritoluriikide kindlaks määramine artikli 37 lõike 1 kohaldamiseks“ kohaselt:

„Riiki käsitatakse turvalise päritoluriigina, kui õigusliku olukorra, õigusaktide demokraatlikus süsteemis kohaldamise ja üldiste poliitiliste olude põhjal on võimalik tõestada, et riigis ei toimu üldist ja järjekindlat tagakiusamist direktiivi [2011/95] artikli 9 tähenduses ega piinamist või muud ebainimlikku või inimväärikut alandavat kohtlemist või karistamist ning et seal ei ole rahvusvahelise või siseriikliku relvastatud konfliktiga kaasnevast valimatust vägivallast tingitud ohtu.

Nimetatud hinnangu andmisel tuleb võtta arvesse muu hulgas ka seda, millises ulatuses antakse asjaomases riigis kaitset tagakiusamise ja väärkohtlemise eest:

- a) riigi asjaomaste õigusaktidega ning nende kohaldamise viisiga;
 - b) [Roomas 4. novembril 1950 allkirjastatud] Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsioonis ja/või [ÜRO Peaassamblee poolt 16. detsembril 1966 vastu võetud] kodaniku- ja poliitiliste õiguste rahvusvahelises paktis ja/või ÜRO piinamise vastases konventsioonis sätestatud õiguste ja vabaduste järgimisega, eelkõige selliste õiguste järgimisega, millest ei saa teha erandit vastavalt nimetatud Euroopa konventsiooni artikli 15 lõikele 2;
 - c) [Genfis 28. juulil 1951 alla kirjutatud pagulasseisundi konventsiooni] kohase tagasi- ja väljasaatmise lubamatuse põhimõtte järgimisega;
 - d) nimetatud õiguste ja vabaduste rikkumise vastaste tõhusate õiguskaitsevahendite süsteemi loomisega.“
- 11 Direktiivi 2013/32 artiklis 46 „Õigus tõhusale õiguskaitsevahendile“ sisalduvad lõiked 5 ja 6 on sõnastatud järgmiselt:

„5. Ilma et see piiraks lõike 6 kohaldamist, annab käesoleva artikli lõikes 1 sätestatud õiguskaitsevahend taotlejale õiguse jääda asjaomasesse liikmesriiki kuni lõikes 4 sätestatud tähtjani ja õiguskaitsevahendi üle otsuse tegemiseni.

6. Kui on tegemist otsusega:

- a) pidada taotlust selgelt põhjendamatuks vastavalt artikli 32 lõikele 2 [...]

[...]

on kohtu pädevuses asjaomase taotleja taotlusel või omal algatusel otsustada, kas taotleja võib jääda liikmesriigi territooriumile, kui otsuse tulemuseks on võtta taotlejalt ära õigus jääda liikmesriiki ning kui õigust jääda õiguskaitsevahendi üle otsuse tegemiseni liikmesriiki ei ole siseriiklikus õiguses selliste juhtumite puhul ette nähtud.“

Rootsi õigus

- 12 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib, et Rootsi õiguses puuduvad normid, mis käsitleksid turvalisi päritoluriike direktiivi 2013/32 tähenduses.
- 13 Välismaalaste seaduse (utlänningslag) (SFS 2005, nr 716) kuni 31. detsembrini 2016 kehtinud redaktsiooni 8. peatüki §-s 19 oli ette nähtud, et amet võis pöörata väljasaatmisotsused viivitamatult täitmisele isegi siis, kui need ei olnud veel vaidlustamatuks muutunud, kuid varjupaigataotlus oli selgelt põhjendamatu ning elamisloa andmiseks puudusid selgelt ka muud alused.
- 14 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu sõnul muudeti seda sätet 1. jaanuarist 2017, võtmaks Rootsi õiguses arvesse varjupaigamenetluste uuesti sõnastamist direktiiviga 2013/32 ja eelkõige selle direktiivi artikli 31 lõiget 8. Amet võib seega alates sellest kuupäevast pöörata väljasaatmisotsused viivitamatult täitmisele isegi siis, kui need ei ole veel vaidlustamatuks muutunud, kuid välisriigi kodaniku esitatud asjaolud „ei seostu“ tema varjupaigataotlusega või need „ei ole usutavad“, mistõttu tuleb tema varjupaigataotlust pidada selgelt põhjendamatuks ja ühtlasi puudusid selgelt ka elamisloa andmise muud alused.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

- 15 Eelotsusetaotlusest nähtub, et Serbia kodanik A esitas 2017. aasta märtsis taotluse Rootsis varjupaiga ja elamisloa saamiseks.
- 16 Selle taotluse põhjenduseks märkis ta, et ajavahemikul 2001–2003 ähvardas teda ja tarvitas tema kallal vägivalda ebaseaduslik sõjaväeline rühmitus ning et ta esitas 2003. aastal selle rühmituse peale kaebuse. Ta mainis asjaolu, et kuni 2012. aastani oli ta tunnistajakaitse all, mida teostasid Serbia asutused ja ÜRO Kosovo missioon (UNMIK), kuid selle kaitse tõttu paigutati ta erinevatesse paikadesse Serbias, peamiselt viibis ta vanglas. Seetõttu loobus ta alates 2012. aastast kaitstava tunnistaja seisundist ning eelistas põgeneda enda kodukülla ja seda hoolimata surmaahtardustest, mida ta jätkuvalt sai.
- 17 Amet jättis taotluse rahuldamata ja märkis, et taotlus on selgelt põhjendamatu, sest taotleja enda andmetel suutis Serbia Vabariik pakkuda talle tõhusat kaitset ning et põhimõtteliselt peavad päritoluriigi ametiasutused selliste väidetavate ähvarduste korral tagama taotleja kaitse.
- 18 Taotluse rahuldamata jätmisele lisati korraldus riigi territooriumilt lahkuda, mis pöörati viivitamatult täitmisele põhjendusel, et varjupaigataotluse rahuldamiseks puudub selgelt alus ja et A esitatud argumentid ei ole asjakohased tema elamisloa taotluse põhjendamiseks.
- 19 A esitas ameti otsuse peale kaebuse Förvaltningsrätten i Malmö – Migrationsdomstolenile (Malmö halduskohus – sisserändekohus, Rootsi), mis peatas riigi territooriumilt lahkuma kohustava otsuse täitmise.
- 20 Eelotsusetaotluse esitanud kohus küsib, kuidas tuleb tõlgendada direktiivi 2013/32 artikli 31 lõiget 8, mis võimaldab liikmesriikidel koostoimes sama direktiivi artikli 32 lõikega 2 jätta teatavad taotlused selge põhjendamata tõttu rahuldamata.
- 21 Sellistel asjaoludel otsustas Förvaltningsrätten i Malmö – Migrationsdomstolen (Malmö halduskohus – sisserändekohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas taotlust, mis sisaldab [taotleja] esitatud teavet, mida peetakse usutavaks ja mida kasutatakse seega kõnealuse taotluse läbivaatamise alusena, kuid mida peetakse rahvusvahelise kaitse vajaduse tõendamiseks ebapiisavaks, kuna teabest [päritolu]riigi kohta ilmneb, et ametiasutused pakuvad vastuvõetaval tasemel kaitset, tuleb pidada selgelt põhjendamatuks taotluseks muudetud direktiivi 2013/32 artikli 31 lõike 8 tähenduses?“

Eelotsuse küsimuse analüüs

- 22 Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib oma küsimusega sisuliselt teada, kas direktiivi 2013/32 artikli 31 lõike 8 punkti b tuleb koostoimes selle direktiivi artikli 32 lõikega 2 tõlgendada nii, et see võimaldab pidada rahvusvahelise kaitse taotlust selgelt põhjendamatuks sellises olukorras nagu põhikohtuasjas, kus esiteks nähtub taotleja päritoluriiki puudutavast teabest, et talle võidakse pakkuda seal vastuvõetaval tasemel kaitset, ja teiseks ei ole taotleja esitatud teave piisav selleks, et põhjendada talle rahvusvahelise kaitse andmist, kui liikmesriik, kus taotlus esitati, ei ole vastu võtnud norme turvalise päritoluriigi mõiste rakendamise kohta.
- 23 Nagu eelotsusetaotlusest nähtub, jättis amet A taotluse sisuliselt rahuldamata selge põhjendamata tõttu, tuginedes seejuures direktiivi 2013/32 üle võtvale riigisisesele õigusele ja tuues välja omavahel seotud põhjendused, mille kohaselt eksisteerib taotleja päritoluriigis Serbias tõhus kaitse ja et ta ei ole tõendanud, et see riik ei paku talle piisavat kaitset ähvarduste vastu, mida tema suhtes on väidetavalt tehtud.

- 24 Seejuures tugines amet enda otsuses arutluskäigule, mis on analoogiline sellega, mis on ette nähtud direktiivi 2013/32 artiklites 36 ja 37 selliste rahvusvahelise kaitse taotluste läbivaatamise kohta, mille on esitanud turvalise päritoluriigi kodanikud.
- 25 Nendes sätetes on ette nähtud taotluste läbivaatamise erikord, mis põhineb sellisel ümberlükataval eeldusel piisava kaitse kohta päritoluriigis, mille taotleja võib kummutada, kui ta esitab kaalukad põhjused, mis tulenevad tema erilisest olukorrast.
- 26 Kui sellised kaalukad põhjused puuduvad, võib taotluse selge põhjendamata tõttu rahuldamata jätta vastavalt direktiivi 2013/32 artikli 31 lõike 8 punktile b koostoimes artikli 32 lõikega 2, kui asjaomane olukord – käesolevas asjas asjaolu, et taotleja on pärit turvalisest päritoluriigist – on sellisena määratletud riigisisestes õigusnormides.
- 27 Kui huvitatud isiku taotlus jäetakse rahuldamata sellel alusel, kaasneb talle erinevalt tavalisest rahuldamata jätmisest tagajärjena direktiivi 2013/32 artikli 46 lõigete 5 ja 6 järgi see, et tal ei ole lubatud jääda selle riigi territooriumile, kus ta oli taotluse esitanud, tema õiguskaitsevahendi üle otsuse tegemiseni.
- 28 Sellega seoses peab iga liikmesriik tunnistama teatavad päritoluriigid turvaliseks nende õigusnormide tähenduses, tehes seda direktiivi 2013/32 artiklites 36 ja 37 ning I lisas ette nähtud korda järgides, ja selleks peab liikmesriigi seadusandja eelkõige vastu võtma I lisas toodud kriteeriumeid järgides kolmandate riikide nimekirja, kindlaks määrama kohaldamise täiendavad eeskirjad ja üksikasjad, saatma komisjonile nii turvaliste päritoluriikide nimekirja kui ka nimekirja korrapärase läbivaatamise tulemused.
- 29 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib selle kohta, et põhikohtuasjas vaidlustatud otsuse tegemise ajal oli möödunud direktiivi 2013/32 asjaomaste sätete ülevõtmise tähtaeg, kuid Rootsi Kuningriik ei olnud vastu võtnud eelmises punktis mainitud norme ega näinud ette seda, et turvalisest päritoluriigist pärit olemisega kaasneb taotluse rahuldamata jätmise selge põhjendamata tõttu selle direktiivi artikli 32 lõike 2 tähenduses.
- 30 Tuleb aga märkida, et direktiivi 2013/32 põhjenduste 11 ja 12 ning artikli 1 järgi põhineb rahvusvahelise kaitse andmise raamistik ühtse menetluse põhimõttel ja ühistel miinimumnõuetel (vt analoogia alusel 31. jaanuari 2013. aasta kohtuotsus D ja A, C-175/11, EU:C:2013:45, punkt 57).
- 31 Järelikult ei saa liikmesriik tugineda direktiivi 2013/32 normides ette nähtud ümberlükatavale eeldusele turvalise päritoluriigi mõistel põhinevate menetluste puhul, kui ta ei ole samas neid norme üle võtnud selleks vajalike õigus- ja haldusnormidega.
- 32 Mis puudutab eelotsusetaotluse esitanud kohtu kahtlusi seoses võimalusega pidada taotlust direktiivi 2013/32 artikli 31 lõike 8 alusel selgelt põhjendamatuks seetõttu, et taotleja avaldused ei ole piisavad, siis tuleb tähelepanu juhtida sellele, et selle direktiiviga sõnastati uuesti direktiiv 2005/85.
- 33 On küll õige, et direktiivi 2005/85 artikli 23 lõike 4 punktis g viidatakse juhtumile, mille puhul taotleja väited on „ebapiisavad“, kuid seda sätet asendanud direktiivi 2013/32 artikli 31 lõike 8 punktis e ei ole enam seda juhtumit mainitud.
- 34 Seega nähtub direktiivi 2013/32 artikli 31 lõike 8 punkti e sõnastusest koostoimes sama direktiivi artikli 32 lõikega 2, et liikmesriik ei saa pidada rahvusvahelise kaitse taotlust selgelt põhjendamatuks seetõttu, et taotleja avaldused on ebapiisavad.
- 35 Järelikult tuleb esitatud küsimusele vastata, et direktiivi 2013/32 artikli 31 lõike 8 punkti b tuleb koostoimes selle direktiivi artikli 32 lõikega 2 tõlgendada nii, et see ei võimalda pidada rahvusvahelise kaitse taotlust selgelt põhjendamatuks sellises olukorras nagu põhikohtuasjas, kus esiteks nähtub

taotleja päritoluriiki puudutavast teabest, et talle võidakse pakkuda seal vastuvõetaval tasemel kaitset, ja teiseks ei ole taotleja esitatud teave piisav selleks, et põhjendada talle rahvusvahelise kaitse andmist, kui liikmesriik, kus taotlus esitati, ei ole vastu võtnud norme turvalise päritoluriigi mõiste rakendamise kohta.

Kohtukulud

- ³⁶ Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta direktiivi 2013/32/EL rahvusvahelise kaitse seisundi andmise ja äravõtmise menetluse ühiste nõuete kohta artikli 31 lõike 8 punkti b tuleb koostoimes selle direktiivi artikli 32 lõikega 2 tõlgendada nii, et see ei võimalda pidada rahvusvahelise kaitse taotlust selgelt põhjendamatuks sellises olukorras nagu põhikohtuasjas, kus esiteks nähtub taotleja päritoluriiki puudutavast teabest, et talle võidakse pakkuda seal vastuvõetaval tasemel kaitset, ja teiseks ei ole taotleja esitatud teave piisav selleks, et põhjendada talle rahvusvahelise kaitse andmist, kui liikmesriik, kus taotlus esitati, ei ole vastu võtnud norme turvalise päritoluriigi mõiste rakendamise kohta.

Allkirjad